

אֲשֶׁר הָיָה אֵל יוֹאֵל

דְּבָרוֹת קוֹדֶשׁ וְוָאס מִיר הָאָבֶן גְּעַהֲאט די זְכָיָה צו הָעֶרֶן פּוֹנְעֵם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט־א בְּעֵת רַעוּא דְרַעוּיִן

אָרוּיִסְגֶּעָגֶעבֶן דוּרְךָ מוֹסְדוֹת הַיִּכָּל הַקּוֹדֶשׁ בְּרֶסְלָב

גְּלִיזִין מִסְפֵּר 1 פֶּרֶשֶׁת וַיְחִי תִשְׁפֵּ"א לִפ"ק

אייבערשטן אלעס אין א לשון רבים, מען וואלט ווען געדארפט זאגן: "אשמתי - איך" האב זיך פארשולדיגט" און אזוי ווייטער. נאר מען זאגט דאס כביכול אין א לשון פון א טענה צום אייבערשטן, 'מיר' האבן געזינדיגט, ווייל ווען דו וואלסט מיר נישט געגעבן קיין כח און רשות צו זינדיגן וואלט איך דאך נישט געקענט זינדיגן. האט אים דער רבי געזאגט: איך זאג די זעלבע אויפ'ן פסוק (בראשית מ"ד, י"ח): 'ויגש אליו יהודה' - ווען א מענטש קומט צום אייבערשטן תשובה טון אויף זיינע עבירות, 'ויאמר' - זאגט ער צום אייבערשטן, 'בי אדני', דיין כח איז אין מיר, ווייל ווען דו נעמסט ווען אנוועק דיין כח פון מיר וואלט איך דאך נישט געקענט זינדיגן, ממילא זיי מיר מוחל אויף מיינע עבירות. זאגט מען אבער צום אייבערשטן: 'ידבר נא עבדך דבר באזני אדני', דאס וואס איך רעד אזוי מיט א טענה, דאס איז ווייל איך וויל אז דו זאלסט אננעמען מיין תפלה, אבער 'נאל יחר אפך בעבדך', זיי נישט ברוגז אויף מיר אז איך וויל זיך מיט דעם פטרן און נישט תשובה טון, נאר איך ווייס יא אז איך בין באמת שולדיג, נאר זיי מיר מוחל].

קודם האט דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט אין קורצן דעם סיפור וויאזוי דער רבי יודל איז נתקרב געווארן צום הייליגן רבי'ן (עיינ באריכות בספר פעלת הצדיק סימנים ק"כ; קכ"ד - קל"ז); ווען דעם רבי'נס שוויגער איז אנוועק, לא עלינו, איז דער רבי אריבער געגאנגען וואוינען אינעם שטאט מעדוועדיווקע'. אביסל נעבן דעם שטאט מעדוועדיווקע איז געווען דער שטאט 'דאשיב'. דארט האט געוואוינט רבי יודל זכרונו

שבת קודש פרשת ויגש, שנת תשפ"א לפרט קטן, ביי סעודה שלישיית האט דער ראש ישיבה שליט"א פארגעלערנט ח"י מוהר"ן סימן תרי.

שרייבט דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה: שמעתי פעם אחת אמר רבנו זכרונו לברכה להרב יודיל חתן הרב ליבל מטראסטינץ שהיה מקרב להרב הצדיק הרב פינחס מקריץ, הגידו לי דבר מהרב הצדיק הרב פינחס מקריץ זכרונו לברכה. אמר לו כך אמר הרב פינחס הנ"ל, אנו אומרים אשמנו בגדנו גזלנו. לשון רבים, פי צריכים לומר אשמתי וכו' רק אנו אומרים כביכול בלשון טענה להשם יתברך אשמנו. דאם שלא נתת לנו כח ורשות לא היינו יכולין לחטא. אמר רבנו זכרונו לברכה, אני גם בן מפרש כך ויגש אליו יהודה, כאשר איש ישראל נגש להשם יתברך לבקש מחילה על עוונותיו, ויאמר בי אדני. רצונו לומר פתח בי באם שנטלת את כח שלך ממני לא יכלתי לחטא. וידמה האדם בנפשו שהוא פוטר את עצמו בטענה זו, על זה הוא אומר, ידבר נא עבדך דבר באזני אדני, הנני מדבר דברי פדי שתבוא תפלתי באזנה, אבל אל יחר אפך בעבדך, פי ידעתי אשר אני החיב:

[אין אידיש: איינמאל האט דער רבי געזאגט צו רבי יודל פון דאשיב זכרונו לברכה, זאג מיר עפעס נאך פון דיין רבי'ן הרב הצדיק רבי פנחס'ל קאריצער זכרונו לברכה. האט רבי יודל נאכגעזאגט: מיר זאגן ביים דאווענען (פתחת) 'אשמנו' - 'מיר' האבן זיך פארשולדיגט, 'בגדנו' - 'מיר' האבן געפעלטשט, 'גזלנו' - 'מיר' האבן גע'גזל'ט, פארנוואס זאגט מען צום

לברכה, וואס ער איז געווען א תלמיד מבהק פון הייליגן צדיק רבי פנחס'ל קאריצער ז"ל, דער צדיק ר' יודל פון דאשיב ז"ל האט געהאט דארט אין שטאט דאשיב א חבורה פון זייער חשוב'ע תלמידים עובדי ה'.

איינער פון זיינע תלמידים האט געהייסן ר' בער, האט אים ר' יודל ז"ל זייער אנגענווארנט און געזאגט: "אזוי ווי דו גייסט צוריק נעבן מעדוועדיווקע און דארט געפונט זיך א נייער יונגער רבי [דאס איז געווען דער הייליגער רבין], וויל איך דיר זייער ווארענען, פאר דיין אייגענע טובה, אז דו זאלסט חס ושלום נישט אריינגיין צו אים און נישט האבן קיין שייכות מיט אים", און אזוי ווייטער האט ער אים זייער אנגעזאגט און גענווארנט אז ער זאל בכלל נישט אריינטרעטן צום רבין. און ר' בער ז"ל האט אים טאקע צוגעזאגט אז ער וועט פאלגן און נישט אריינגיין צום רבין. אזוי ווי ר' בער איז געווען זייער מקושר צו ר' יודל ז"ל, האט ער שטארק אריינגענומען די ווערטער אין הארץ, און ווען ער איז אנגעקומען אין דארף נעבן מעדוועדיווקע איז ער טאקע בכלל נישט אריינגעגאנגען צום רבין.

אבער ווען עס איז אבער אריבער א שטיק צייט, און ס'איז אריבער אויף אים זיינע שוועריקייטן, ער האט געהאט זיינע עליות און ירידות, גוטע צייטן און שווערע צייטן, וואס דאס האט אים געמאכט זייער דעפרעסט, און נאכדערצו אז ער האט שוין געהאלטן א שיינע פאר יאר נאך די חתונה און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן מיט קינדער, האט דאס אים געמאכט נאך מער מרה שחונה. אזוי ווי דער רבי איז שוין דעמאלט געווען שטארק באוואוסט אין די גאנצע אומגעגנט פון מעדוועדיווקע אלס א הייליגער גרויסער צדיק, האט ר' בער איינמאל באשלאסן אז גענוג איז גענוג, ער קען שוין מער נישט אויסהאלטן די פילע יסורים און צרות, די ספיקות און ביטערנישן, און ער האט אפגעמאכט אז ער וועט יא אריינגיין צום רבין, אפשר וועט דער רבי אים קענען העלפן. ער האט אזוי געטון, ער איז אריין צום רבין.

ער האט זיך אויסגערעדט פארן רבין זיין גאנצן ביטער הארץ, אלע ספיקות און בלבולים און שוועריקייטן וואס גייט אויף אים איבער, האט דער רבי אנגעהויבן רעדן מיט אים שיינע דיבורים, דער רבי האט אים זייער מחזק געווען, ביז ער האט ממש געשפירט ווי ער איז געווארן אויפגעלעבט אינגאנצן פון די זיסע טייערע התחזקות פון הייליגן רבין, און ער האט באשלאסן אז ער וועט שוין בלייבן ביים רבין, ער האט פארשטאנען אז ביים רבין וועט ער קענען דינען דעם אייבערשטן ווי עס דארף צו זיין, אן קיין מרה שחונה און יסורים, נאר מיט א זיסקייט, ליכטיג און געשמאק. און פארשטייט זיך אז ער איז ממש געווארן ווי א נייער מענטש, ער האט זיך אריינגעלייגט פון פריש אין עבודת ה', ער האט אנגעהויבן דאווענען מיט א געשמאק, ער האט אנגעהויבן פילן א טעם אין מצות.

שפעטער ווען ר' בער איז צוריק געפארן קיין דאשיב און איז דארט אריין אין בית המדרש און געדאווענט מיט גרויס חיות, איז רבי יודל גלייך געוואויר געווארן אז רבי בער איז מקורב געווארן צום הייליגען רבין, אזוי ווי אבער ר' יודל האט אויך געזוכט נאר דעם אמת, צו ווערן מקורב צום אייבערשטן און אים צו דינען מיט אן אמת, און ער האט געזען אז ר' בער האט זיך אזוי שטארק געטוישט צום גוטן, גאר אנדערש ווי ער איז געווען פריער, דעריבער איז ער בכלל נישט ברוגז געווארן אויף אים, פארקערט, ער איז געגאנגען צו אים און אים געבעטן ער זאל אים דערציילן מער איבערן רבין, איבער די וועגען און עצות פון רבין, און ר' בער האט אים טאקע דערציילט אלעס פון הייליגן רבין. ר' יודל ז"ל איז געווארן זייער איבערגענומען פון די געוואלדיגע זאכן וואס ער האט געהערט, און האט באשלאסן אז ער מוז אויך פארן צום רבין; אזוי איז דער ר' יודל אויך מקורב געווארן צום רבין.

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א הערליכע שמועס און געזאגט: דער זהר הקדוש זאגט (פרשת בלק, וף קצה.) מיר געפונען דריי פסוקים פון

תפילה: "תפלה למשה", "תפלה לדוד" און "תפלה לעני", פּרעג דער זהר, "מאן חשיבא מכלהו", וועמענס תפילה איז די חשובסטע ביים אייבערשטן? זאגט דער זהר: "הוי אימא תפלה דעני", דעם אַרעמאן'ס תפילה איז די חשובסטע תפילה, "תפלה דא, קדים לתפלה דמשה, וקדים לתפלה דדוד, וקדים לכל שאר צלותין דעלמא", זיינע תפילות זענען חשובער פון משה רבינו'ס תפילות, פון דוד המלך'ס תפילות און פון די תפילות פון די גאנצע וועלט; פּרעגט דער זהר: "מאי טעמא", פארנוואס איז דער אַרעמאן'ס תפילה אזוי חשוב ביים אייבערשטן? "בגין דעני איהו תביר לבא", ווייל דער אַרעמאן בעט מיט א צעבראכענעם הארץ און עס שטייט (תהלים לד, יט): "קרוב ה' לנשפרי לב", דער אייבערשטער איז נאנט צו צעבראכענע הערצער, דערפאר זענען זיינע תפילות די טייערסטע ביים אייבערשטן.

זאגט דער זהר ווייטער: "ומסכנא עביד תדיר קטטה בקודשא בריה הוא", דער אַרעמאן קריגט זיך מיטן אייבערשטן, "וקודשא בריה הוא אצית ושמע מלוי", און דער אייבערשטער הערט אויס זיינע תפילות, זיינע בקשות; "כיון דצלי צלותיה", ווען דער אַרעמאן הייבט אן בעטן דעם אייבערשטן, "פתח כל פוי רקיעין", עפענען זיך אלע טירן און פענסטערס פון הימל, "וכל שאר צלותין דקא סלקין לעילא, דחי לון ההוא מסכנא תביר לבא", דער אַרעמאן מיט זיין צעבראכענע הארץ שטופט אנוועק מיט זיינע תפילות אלע אנדערע תפילות, אזוי ווי עס שטייט "תפלה לעני כי יעטוף", יעטוף איז א לשון פון צוריק האלטן, "אלא איהו עביד עטופא לכל צלותין דעלמא, ולא עאלין עד דצלותא דיליה עאלת", ווייל זיינע תפילות האלט אפ און שטופט אנוועק אלע אנדערע תפילות פון די גאנצע וועלט, "וקודשא בריה הוא אמר, יתעטפון כל צלותין, וצלותא דא תיעול לגבאי", דער אייבערשטער זאגט, אלע תפילות זאלן ווארטן ביז דעם אַרעמאן'ס תפילות קומען ארויף צו מיר, איך דארף נישט קיין בית דין זאל משפטן צווישן אונז, "קמאי ליהווי תרעומין דיליה",

איך וויל אליינס הערן זיינע טענות, "ואנא והוא בלחודנא", איך אליינס וויל זיין מיטן אַרעמאן, דער אייבערשטער אליינס הערט צו דעם אַרעמאן'ס געבעט, אזוי ווי עס שטייט "ולפני ה' ישפוך שיחו", פארן אייבערשטן אליינס קומען אן זיינע תפילות.

אלע מלאכים פון הימל פּרעגן איינער דעם צווייטן: "מיט וואס טוט זיך דער אייבערשטער באשעפטיגן?" און מען ענטפערט זיי: "דער אייבערשטער באשעפטיגט זיך מיט זיין זאך, מיטן אַרעמאן'ס געבעט, קיינער ווייסט נישט וואס פאסירט מיט די אלע תפילות און די אלע תרעומות, "דלית תיאובתא למסכנא, אלא כד שפיה דמעוי בתורעמו, קמי מלפא קדישא", נישטא קיין בעסערע זאך פארן אַרעמאן ווי זיך אויסוויינען פארן אייבערשטן, "ולית תיאובתא לקודשא בריה הוא, אלא כד מקבל לון, ואושרו קמיה ודא איהי צלותא, און עס איז נישטא קיין גרעסערע גליסטונג פארן אייבערשטן נאר ווען ער נעמט אן די געוויין פון א צעבראכענעם הארץ, דעריבער האלט עס אפ אלע תפילות.

זאגט דער זהר ווען מען קומט צום אייבערשטן מיט א צעבראכענעם הארץ אזוי ווי אן אַרעמאן - גייען אלע תפילות ארויף גלייך אן קיין שום שטערונג, "דהא כל נטורי תרעין, לא שבקין הכי למיעאל, כמה דשבקין למסכנין, דהא בלא רשותא עאלין", אלע מלאכים וואס שטייען ביי די טירן און קוקן אויב די תפילות זענען גענוג חשוב ארויפצוגיין - לאזן אריבערגיין די תפילות פון אן אַרעמאן.

דערפאר, ווען דוד המלך האט געזען ווי אלע טויערן פון הימל עפענען זיך פארן אַרעמאן האט ער זיך אויך געמאכט ווי אן אַרעמאן, ער האט זיך אויסגעטון זיינע קעניגליכע קליידער, און זיך געזעצט אויף די ערד אזוי ווי אן אַרעמאן און געבעטן דעם אייבערשטן (תהלים פו, א): "תפלה לדוד הטה ה' אונד ענני כי עני ואביון אני", "הייליגער באשעפער העלף מיר, ווייל איך בין אויך אן אַרעמאן, איך האב אויך א צעבראכענעם הארץ".

זאגט אויף דעם דער הייליגער רבי נתן זכרוננו
לברכה (לקוטי הלכות תפילין, הלכה ה, אות מג): דאס איז
אלעס ווען א מענטש איז צעבראכן בגשמיות, ער איז
אן ארעמאן בגשמיות, עס פעלט אים געלט צו ברענגען
ברויט פאר זיך און פאר זיין משפחה וכו', וכו', "מכל
שכן וכל שכן כשמתחיל האדם לרחם על עצמו ומרגיש
עניותו ודחוקו במעשים טובים", ווער רעדט און ווער
שמועסט נאך ווען א מענטש הייבט אן רחמנות האבן
אויף זיך אויף זיין עכטע ארעמקייט, "וטוען עם השם
יתברך ומתקוטט עמו ומתרעם עליו יתברך על שאינו
מקרבו אליו ושופך שיחו ולבו לפניו עד שנתעורר
בבכייה וכו'", ער טענה'ט צום אייבערשטן פארנוואס עס
גייט אים אזוי שווער צו זיין אן ערליכער איד, ער גיסט
זיך אויס זיין הארץ פארן אייבערשטן, ער וויינט זיך
אויס צום אייבערשטן רבוננו של עולם, פארנוואס
ביסטו מיר נישט מקרב צו דיר? "כמה וכמה קרה
תפלה זו בעיני השם יתברך", ווי חשוב און טייער איז
די תפילה ביים אייבערשטן, "והיא קרה מכל התפלות
שבעולם", דאס איז די חשובסטע תפילה פון אלע
תפילות, ווייל דער איז דאך א ריכטיגער ארעמאן, אזוי
ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (נדרים מא.): "אין עני
אלא מן הדעת", ווער איז ארעם? נאר דער וואס האט
נישט קיין שכל, דער מענטש וואס איז ווייט פונעם
אייבערשטן.

ווער רעדט נאך דער וואס זינדגט און פאלט אראפ
אין ביטערע עבירות, ווען אזא איינער קומט צום
אייבערשטן און וויינט: "רבוננו של עולם, העלף מיר,
זיי מיר מקרב צו דיר, איך וויל זיין ערליך, איך וויל זיין
גוט"; אזא תפילה איז טייער און פאליבט ביים
אייבערשטן מער פון אלע תפילות וואס איז דא.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: דאס לערנט אונז
דער הייליגער רבי, מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן,
בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער איך וויל
זיין ערליך, איך וויל דאווענען שחרית, מנחה און
מעריב". מען קען צומאל זען א מענטש וואס א גאנצע
וואך זעט מען אים בכלל נישט אין שול, און שבת אין

בית המדרש ביי קריאת התורה איז ער גאר פארנומען
צו כאפן דעם בעל קורא ביי א טעות, ער האט
אויסגעלאזט אן אות, א ווארט וכו', האב איך געהערט
פון איינער פון אנשי שלומינו פרעגן: און וואס איז מיט
דיר? דו האסט דאך אויך 'אויסגעלאזט', דו האסט
אויסגעלאזט א שחרית, א מנחה, א מעריב, ווי לאנג
האסטו שוין נישט געלייגט קיין תפילין וכו' וכו'!

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: די
מעלה פון 'התבודדות' איז, אפילו דער מענטש ליגט
נאך וואו ער ליגט, ער קען נאכנישט טון אלעס וואס
מען דארף, קען ער אבער בעטן דעם אייבערשטן העלף
מיר איך זאל זוכה זיין דערצו, צום ביישפיל, א מענטש
גייט נישט אין מקנה, ער קען נאך נישט גיין אין מקנה
יעדן טאג, זאל ער כאטש בעטן דעם אייבערשטן יעדן
טאג: "הייליגער באשעפער איך וויל גיין אין מקנה,
העלף מיר אז איך זאל קענען גיין אין מקנה".

רעדנדיג פונעם ארעמאן האט דער ראש ישיבה
שליט"א געזאגט: אונדאי דארף א מענטש האבן
פרנסה און נישט זיין קיין ארעמאן, ער זאל האבן געלט
צו ברענגען ברויט פאר זיך און פאר זיין משפחה,
אבער ווילאנג לעבט דען א מענטש אויף די וועלט?
זיבעציג יאר! דער עכטער ארעמאן איז דער וואס זיינע
טעג גייען אריבער אן עפענען א חומש, אן עפענען א
משניות, אן עפענען א גמרא - דער איז דער עכטער
ארעמאן, אפילו ער זאל האבן געלט - האט ער
גארנישט.

עס איז דא א אויסדרוק: "דער מענטש איז אזוי
ארעם אז ער האט גארנישט אין זיין לעבן אויסער
געלט..."; ווען א מענטש גייט אנוועק פון די וועלט
מאכט שוין נישט אויס צי ער האט געהאט געלט אדער
נישט, אין בית החיים ליגט דער בעטלער נעבן דעם
עושר, ביידע ליגן די זעלבע...

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן
דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.